

Modesta Žukauskaitė, Anželika Liauškaitė

*Slaptas
sulieknėjusios
merginos
dienoraštis*

PAPILDYTAS
LEIDIMAS

Alma littera

ROMANAS, KURIS PADEDA LIEKNĖTI

Modestos laiškas dienoraščio skaitytojoms

Man patinka matyti moteris ir merginas laimingas, pasitikinčias savimi. Nusprendžiau pasidalyti savo brangiu dienoraščiu ir mintimis su jumis, mielosios! Jis gali tapti artimu draugu, padėsiančiu atrasti teisingą kelią jums ir toms, kurios ieško naudingų patarimų. Juk svarbiausia bendrauti ir palaikyti viena kitą. Iš laiškų, kuriuos perskaitysite dienoraštyje, jūs gausite savo sėkmės raktą, kuris padės atrakinti reikiamas duris ir nukreips tinkamu keliu. Neatidėliokite savo svajonių, pradėkite jau dabar. Visada darykite viską, kad pasiektumėte savo svajonę, kad triumfuotumėte ir didžiuotumėtės savimi. O gal net atrastumėte tikrą meilę...

Džiaugiuosi, kad susitinkame su jumis jau trečiame leidinyje, kurio visos taip ilgai laukėme. Prieš versdamos pirmąjį puslapį ir vėl panirdamos į iššūkių kupiną Smiltės istoriją, pažvelkime į statistiką – jūsų indėlis išties svarus.

Ar galite patikėti, kad pirmoji knyga sumušė tiek rekordų! „Slaptą sulieknėjusios merginos dienoraštį“ per 8 mėnesius įsigijo 8500 žmonių. Visą tą laiką ji viena iš skaitomiausių knygų ir aktyviai keičia merginų gyvenimus Lietuvoje ir už jos ribų. Išleidus knygą, gavau šimtus padėkos laiškų su nuotraukomis, kaip nusprendusios sulieknėti skaitytojos atrodė prieš pradėdamos keistis ir vėliau – daugumos jūsų nė nesugebėjau pažinti! Įspūdingai sulieknėjusios knygos gerbėjos buvo pakviestos į mano organizuotą įsimintiną Vasaros puotą. Čia naujo gyvenimo pradžią šventė daugiau kaip 120 skaitytojų su antromis pusėmis.

Kai gimė antrasis mano kūdikis – „Slaptomanė. Darbo knyga“, ji iškart pagal populiarumą ėmė vyti pirmąją ir jau po savaitės karaliavo perkamiausių knygų viršūnėje. Nuostabiausia, kad pasitelkusi šią knygą galėjau susipažinti su jumis, mylimos skaitytojos – buvo organizuota apie 20 susitikimų įvairiose Lietuvos vietose. Per šį laiką atsirado daugiau kaip 30 000 mano sekėjų, kurios jau numetė 2700 kg. Esu tikra, kad šie pokyčiai dar ne paskutiniai. Tegul šis gražėjimo romanai tampa dar didesnių jūsų asmeninių rekordų ir žygdarbių pradžia!

Skaitydamos šią knygą turėkite omenyje, kad taip nebūna, jog nėra laiko ar nuotaikos pokyčiams. Gali nebūti tik noro.

Slaptomanė – žodžių „slaptas“ ir „manija“ (dar kitaip aistra) junginys. Tai moteriškosios lyties atstovė, kuri mėgsta iššūkius ir niekam viešai nesiskelbdama (slapta) imasi keisti savo blogus gyvenimo įpročius į sveikesnius, kol sveika gyvensena tampa jos manija. Sveikai gyvendama ji jaučiasi laiminga, energinga ir graži.

Slaptomanės – tai bendrai idėjai susivienijusi moterų ir merginų bendruomenė, kurios lieknėja ir gražėja slapta nuo vyrų ir piktų akių (toku būdu niekam neleidžia nuvertinti savo tikslų). Jos siekia užsibrėžto rezultato palaikydamos ir motyvuodamos viena kitą. Kiekvieną sėkmadienį visos slaptomanės dalijasi ir džiaugiasi per savaitę nuveiktais darbais, pasiektais rezultatais, informaciją skelbdamos tos dienos feisbuko paskyroje. Jos vadovaujasi grupės taisykle: „Palaikau ir motyvuojau kitą moterį, nes noriu sulaukti to paties.“

Visos slaptomanės bendrauja uždaroje feisbuko grupėje „Slaptas sulieknėjusios merginos dienoraštis“.

Susisiek su manimi ir pasidalyk savo lieknėjimo istorija!

Rašyk slaptomane@gmail.com

Nuoširdžiai tavo,

Modesta

P. S. Atrask terapiją sielai ir gražink gyvenimui spalvas, optimizmą bei kūrybą! Rask flomasterius ar pieštukus ir naujo skyriaus puslapius užpildyk savo minčių spalvomis. Pirmyn į puikiai atpalaiduojantį meno ir spalvų pasaulį!

Padėka

Nuoširdžiai dėkojame tiems, kurie kartu su mumis prisidėjo prie šios unikalios knygos sukūrimo. Ačiū, kad padėjote įgyvendinti gražaus, stilingo, nuotaikingo, o svarbiausia, naudingo dienoraščio projektą.

Dėkojame gydytojai dietologei Laurai Romeraitei, kad neleido mums suklysti ir knygos heroję nukreipė teisingu lieknėjimo, gražėjimo keliu. Taip pat Jurgitai Braškutei ir jos vyriui Stasiukui už aiškų ir profesionaliai sudarytą žodyną.

Laimai Pavasarytei, be kurios milžiniškų pastangų ši knyga nebūtų naujai atgimusi. Dėkojame tau už nepaprastai didelę pagalbą, už įžvalgas, ilgą dieną (ir naktis!), praleistas tobulinant šios knygos pirmąjį variantą. Tu uraganas!

Ugnei Gudaitytei, šios knygos literatūrinei agentei. Ačiū tau už redakcinę įžvalgas, emocinę paramą, palaikymą ir nuoširdų draugiškumą. Žavi tavo profesionalumas ir tobulumo siekimas.

Dėkojame Sandrai Gailiūnaitei, Jūratei Šatūnienei, Agniui Tarabildai ir Audronei Mockienei – talentingiems, įžvalgiems žmonėms. Ačiū jums už begalinę energiją ir profesionalumą. Esate patys geriausi savo srities specialistai.

Dėkojame prie knygos viršelio prisidėjusiai fotografei Viktorijai Karpovaitei. Buvo labai smagu su tavimi dirbti studijoje. Esi nepaprastai talentinga! Taip pat „Provanso“ studijai, kurioje gimė knygos viršelis. Už tobulą makiažą profesionali Militai Daikerytei ir už gėlių karūną floristiniam projektui „Bloom & Glamour box“.

Brangioms feisbuko administratorėms Aistei Meškienei, Dianai Baltrušaitytei, Gedvilei Kaliūnaitei, Ingai Kanclerienei, Erikai Burinskaitei (slaptomanių trenerei), kurios besąlygiškai prisideda prie „Slaptomanės“ projekto ir padeda skleisti visavertės mitybos ir judėjimo naudą. Ačiū už jūsų paramą ir stebėtiną iniciatyvą. Jūs esate pozityvumo bomba!

Viktorijai Kuprinskaitei už tai, kad rūpinasi „Slaptomanės“ projektu. Tavo entuziazmas, nenuilstamos pastangos, dėmesys detalėms ir tobulumo siekimas tiesiog nepakartojami. Labai ačiū!

Na ir svarbiausia dėkojame visoms slaptomanėms, kurios nuo pirmos knygos buvo, yra ir planuoja būti kartu su kitomis moterimis, siekiančiomis pasijusti laimingomis, pasitikinčiomis savimi ir sveikomis. Ačiū už jūsų laiškus, kuriuos siuntėte mums ir dalijotės svajonėmis, sunkumais ir laimėjimais. Jūsų pastangos įveikti varžančius įsitikinimus ir baimes, jūsų drąsa, atkaklumas ir jūsų visų susikurti nauji nuostabūs gyvenimai įkvėpė mus patobulinti šią knygą ir pakartotinai ją išleisti. Žinokite, kad jūs visos aprašytos šios knygos puslapiuose.

Dėkojame pokštus ir staigmenas mėgstančiam likimui, kad suvedė dvi moteris (pirmas autorių susitikimas įvyko per knygos pristatymą) ir paskatino parašyti šį nuostabų dienoraštį, taip pat tiems, kurie drąsino ir palaikė šią avantiūrišką idėją.

Modesta ir Anželika

Ižanga

Bjauriojo ančiuko istorija, stebuklingas Austėjos pasirodymas ir intriguojanti užduotis

Sveika, Austėja,

laikaisi tavo pirmo nurodymo ir puolu rašyti dienoraštį. Keistai jaučiuosi. Atrodo, lyg vėl grįžčiau į paauglystę. Juk būtent tada sąsiuvinyje kietais odiniais viršeliais pasižymėdavau visas į galvą šovusias mintis, sugalvodavau slaptų tikslų, pasidalydavau patirtimi ir jautriausiomis akimirkomis. Tai buvo vienas geriausių būdų pažinti save ir suvokti painius jausmus. Dienoraštis padėdavo suprasti, kokia esu, ko noriu ir kur link svajoju eiti. Bet sentimentai palauks, o dabar pradėsiu nuo faktų, juk daug ko traukinyje nespėjau apie save papasakoti, kai praėjusį savaitgalį taip netikėtai susitikome. Tikiuosi, šis dienoraštis bus žaismingas mudviejų pažinties tęsinys.

Mielas dienorašti,

esu Smiltė iš Vilniaus. Šiam nuostabiam miestui priklauso mano širdis, siela ir kūnas, čia jaučiuosi laiminga lyg besiskleidžianti gėlė. Gal ne visai laiminga, laimingaaa, bet iki debesų ne tiek daug trūksta.

Nuo mažumės jaučiausi švytinti iš džiaugsmo, kitokios savęs neprisimenu: putli, raudonskruostė, vienturtė, lepinama tėvų, turėjau viską, apie ką galėjau svajoti: daug suknelių ir plaukų segtukų, o svarbiausia – nuostabiausių skrybėlaičių, kuriomis niekaip negalėdavo atsistebėti nei draugės, nei mokytojos. Už įspūdingą galvos apdangalų kolekciją turėčiau dėkoti Sankt Peterburge gyvenančiai močiutei Natalijai, kuri tobulai įkūnija praėjusio amžiaus damą. Net sovietmečiu sugalvodavo dešimtis būdų, kaip prasimanyti elegantiškų drabužių. Jos artima draugė Ana iš Prancūzijos kas mėnesį siųsdavo mados žurnalų. Prakiurksodavau pusę dienos atsargiai vartydama juos sode, atsirėmusi į kvepiančias obelis. Vėliau, apimta pakilios nuotaikos,

puošdavausi iš įvairiausių šalių atkeliavusiomis močiutės skrybėlaitėmis, už kurias savo mylimiems draugams ji atsilygindavo ištaigingomis vakarienėmis. Natalijai patikdavo, kaip aš vaidindavau suaugusią moterį ir bandydavau atkartoti tiesią eiseną ar įdomią pozą, lyg būčiau žurnalų herojė ir fotografų mūza. O vėliau, kai pabosdavo demonstruoti madas sode, stebimai tik Natalijos ir dviejų katinų, kartu išsiruošdavome pasivaikščioti po nuostabų Peterburgo senamiestį. Tada jaučiausi tokia graži ir nuostabi... Ar galėčiau vėl susigrąžinti šį potyrį?

Norėčiau susigrąžinti ir kitą vaikystės akimirką, kai šventai tikėjau, kad visos suaugusios moterys būna gražios. Atsimenu kaip dabar – saulėta vasaros popietė. Su geriausiomis draugėmis ant minkštos žolės pasitiesusios didelį languotą užklotą šimtus kartų rengiame ir perrengiame savo gražuoles lėles barbes, kurias tetos atsiųsdavo iš tolimiausių užsienio šalių. Puošdamos lėles, čiauškame apie ateitį ir kaip atrodysime užaugusios. Aišku, po kokių dvidešimties metų save įsivaizdavome tokiomis pat dailiomis kaip barbės. Apie tai, kad šių lėlių kūno proporcijų negali įkūnyti reali moteris, tada dar nesusimąstydavome. Užaugusios norėjome būti lieknos, sportiškos ir besišypsančios. Tiksliau, mes net neįsivaizdavome, kad gali nutikti kitaip, gal todėl apie jokiais dietas negalvojau ir vieną po kitos kimšau mamos keptas, milteliniu cukrumi gausiai apibarstytas šiltas varškės spurgas, baltos duonos riekės storai tepiau šokoladiniu sviestu, lėkštėje neužsibūdavo stirtos bulvinių blynų, apipiltų vėsia namine grietine, o krištolinėse saldumynų vazose sukrauti šokoladiniai saldainiai išgaruodavo akimirksniu. Kartais niekieno nedrausminama prisivalgydavau tiek, kad vos pakrutėdavau iš vietos. Prieš kokį svarbų jubiliejų arba gimtadienį mama liepdavo visą dieną kentėti ir laukti, nes juk svetur didžiausia staigmena dovanų prinešusiems svečiams – nuo skaniausių naminių patiekalų net braškantys stalai. Valgydavau, kol pradėdavo skaudėti pilvą ir nebegalėdavau daugiau nuryti nė kąsnio.

Nenuostabu, kad nuo mažų dienų buvau panaši į pagranduką. Tai netrukdė, kol nesulaukiau amžiaus, kai mergaitės vis daugiau dėmesio ima kreipti į savo išvaizdą, lyginantis su bendraamžėmis. Kai pirmąkart iš klasės draugų išgirdau replikų apie ringes ant liemens ir drambliškas kojas, suvokiau, kad, skirtingai nei tada ant pievutės žaidusios draugės, augdama nepanašėju į gražuolę barbę. Atėjo metas, kai galutinai įsitikinau ir supratau, jog nė iš tolo negaliu į ją lygiuotis. Ką ten panaši! Tapau akivaizdžiai kitokia. Ir ne gerąja prasme – tą suvokdavau kaskart dirstelėjusi į veidrodį, kuriame atsispindėjo putnios į L dydžio drabužius vos beįlendančios burbuliukės kūnas.

Žinau, dienorašti, nori paklausti: „Negi tėvai nematė, kad jų duktė liūdnesnė nei paprastai, kodėl jie nieko nedarė?“ Stengiausi, kad jie neįtartų, kokie išgyvenimai man neduoda ramybės.

Jie nežinojo, kad už mano linksnumo ir nuolatinių pokštų šydo tūno kruopščiai slepiamas nepasitikėjimas savimi dėl nemylimo kūno. Be to, mano tėvai – toji suaugusiųjų karta, kuri nepripažįsta šiuolaikinių grožio standartų. Jie gyveno laikais, kai ir putlesnės, ir lieknės moterys buvo vienodai gražios. Tėvai nesirūpino mano fizine veikla, aktyvumu ar mityba, jie matė šypseną veide ir gerus įvertinimus pažymių knygelėje. To visiškai pakako!

Už išvaizdą pati nebūčiau parašiusi nė trejeto. Jaučiau slaptą neapykantą visuomenei, kur žmogus pirmiausia vertinamas pagal tai, kaip puikiai (arba ne!) atrodo. Su tuo netobulumo jausmu kėliausi ir guliausi, ruošiausi šimtadieniui, išleistuvėms, o vėliau išskubėjau į pirmakursių vakarėlius. Ši atgrasi ir bauginanti baimė niekur neišnyko net pirmo bučinio ar glamonių metu. Mano kūnas buvo panašus į beformę vatą, aš jį ignoravau ir gėdijausi, todėl nenuostabu, kad išbandžiau visus kraštutinius, trokšdama šį atvaizdą kuo greičiau ištaisyti. Išmėginau tiek ekstremalių lieknėjimo būdų, kad galėčiau leisti knygą pavadinimu „Badauju ir storėju“, kurioje atviraučiau, kaip po sulčių dietos kuokštais slinko plaukai, apie iškrovos dienas, po kurių atsikračiusi 500 g puldavau taip ryti, kad netrukus priaugdavau 2 kg, ar apie kopūstų sriubos bado streiką, po kurio pilvas išsipūsdavo kaip balionas. Valgymas paguosdavo ir nuramindavo tik trumpam, bet pradėjusi nebegalėdavau sustoti ir kimšdavau tol, kol persirydavau. Paskui jausdavausi kalta ir pykdavau ant savęs. Pakliuvau į užburtą ratą ir niekas, visiškai niekas, negalėjo manęs iš jo ištraukti. Iki šiol nesuprantu, kaip persekiojama vidinio chaoso sugebėjau nepalūžti. Kaip radau stiprybės ir, atsiraitojusi rankoves, nepaisydama savigraužos susikoncentravau į kitus gabumus ir iškovojau tikrų pergalių: puikiais įvertinimais baigiau universitetą ir radau mėgstamą darbą. Kai tada, vos šešiolikos, spoksojau į veidrodį, jokiais būdais nebūčiau įsivaizdavusi, kad dirbsiu grožio srityje, o juolab vadovausiu vienos garsiausių kosmetikos kompanijų rinkodaros skyriaus darbuotojams. Tai būtų sukėlę dar vieną netikro juoko priepuolį. O dabar aš čia. Putni, bet ryžtinga vadovė, įrodžiusi, kad profesinis talentas bei gebėjimai ir NORAS siekti aukštų rezultatų versle gali būti didesnis privalumas nei nepriekaištingas pirmas įspūdis. Mano mylima močiutė iš Sankt Peterburgo jau nuo mažų dienų kalė į galvą: jei nori, kad pasisektų – išdrįsk rizikuoti. Ir aš rizikavau, šimtus kartų. Netrukus rizika persikels į naują lygmenį, ir už tai esu dėkinga Austėjai.

Taip, dienorašti, aš suprantu, kad nežinai, apie kokią Austėją kalbu. Skubu taisyti klaidą. Mes susipažinome praėjusį penktadienį traukinyje, kai važiauvau aplankyti močiutės. Visą kelionę plepėjome tarsi būtume vaikystės draugės. Nežinau, kodėl taip atviravau, nes močiutė ne kartą mokė, kad negalima pasitikėti nepažįstamais žmonėmis lyg giminaičiais. Visgi su ja norėjau kalbėti be paliovos, tad papasakojau apie savo darbą, kūną, fotografiją, kurią taip dievinu, nors pati niekada nedrįsčiau

pozuoti prieš objektyvą arba nors kartą padoriai nusifotografuoti. Ne, dienorašti, aš ne profesionali fotografė, tik mėgėja, nesiskirianti su asmenine fotokamera. Mėgstu stebėti aplinką ir joje visada ieškau akimirku, atspindinčių mano nuotaikas bei jausmus. Keista, bet labiausiai man patinka fotografuoti merginas, su kuriomis netyčia prasielenkiu, tarsi norėčiau persikūnyti į jas ir pasisavinti nuostabią jų išvaizdą.

Nustebsi, bet Austėja tikina, kad nereikės persikūnyti. Kai išgirdau iš jos lūpų, kad savo jėgomis galiu sulieknėti, kiek panorėjusi, šia mergina ėmiau patikėti. Toks jausmas, lyg Austėja turi stebuklingų galių, padedančių atsikratyti antsvorio ir pakeisti gyvenimo būdą. Tiesą pasakius, tai jos darbas, nes ji plūša sveikatingumo klinikoje. Austėja pažadėjo padėti susikurti naują figūrą ir džiaugtis ilgalaikiu rezultatu, jei sąžiningai laikysiuosi jos nurodymų, iš kurių pirmas – pradėti rašyti dienoraštį. Austėja iškart įspėjo, kad bus keista rašyti apie save ir savo įpročius. Taip pat ji patikino, kad nebesivaikysiu jokių kvailių standartų, netikrinsiu, kokius skaičius kasdien rodo svarstyklės, nesidarysiu riebalų nusiurbimo ir plastinių operacijų, nebadausiu, neversiu savęs sporto klube karštingiškai pulti nuo vieno treniruoklio prie kito tam, kad ryte negalėčiau atsikelti iš lovos ne tik dėl kiekvieno skaudančio raumenėlio, bet ir dėl svaigančios galvos. Viskas vyks pamažu, o kaip – žino tik Austėja.

„Kokį įsivaizduoji idealų savo paveikslą? Kaip norėtum atrodyti? Kokia moteris tave pradžiugintų kiekvieną kartą žvilgtelėjus į veidrodį ir įkvėptų pasitikėti savo moteriškumu?“ – paklausė Austėja. Mintyse pradėjo mirgėti podiumu žingsniuojančių ir „Victoria's Secret“ apatinukus demonstruojančių manekenių paradas, bet neišdrįsau apie tai užsiminti Austėjai, tad tik sumurmėjau: „Nenoriu tapti kuo nors kitu, nei esu, trokštu vieną dieną nubusti ir pasijusti daug gražesnė, nei buvau vakar. Noriu, kad tas „vakar“ pasimirštų su skaudžiais praeities prisiminimais.“

Austėja tik linktelėjo ir dar kartą patikino, kad mano norui lemta išsipildyti, jei tik turėsiu pakankamai valios ir ryžto. „Niekio didingo pasaulyje nepavyko pasiekti be entuziazmo“, – dar pridūrė ji, o aš nušvitau iš laimės, nes ko jau ko, o entuziazmo man niekada netrūko. Noriu ne tik įsivaizduoti savo kūną kitokį, svajoju jį susikurti! DABAR! Ech, kaip būtų puiku, jei aplink juosmenį pagaliau pastebėčiau moteriškus linkius, paskutinį kartą savo liemenį mačiau tik sapne ir tai neryškiai...

Net neįsivaizduoji, kaip laukiu rytdienos susitikimo su Austėja! Mane suintrigavo būsimos užduotys, apie kurias ji užsiminė traukinyje. Labiausiai nustebino susitikimo vieta – viešoji biblioteka. Įsivaizdavau, kaip skanaujame kokį gardų, egzotišką ir sveikuolišką patiekalą madingame Vilniaus žaliavalių restoranėlyje ir plepame apie moteriškas smulkmenas, vis grįždamos prie esminių lieknos figūros klausimų, o čia – biblioteka! Iškart prisiminiau studentiškas bemieges naktis, kai bibliotekos

budėtoja išvarydavo mane namo, o kitą rytą nubusdavau susigūžusi nepatogioje kėdėje su knyga ir puse šokolado batonėlio, prilipusio prie skruosto, nes užmigau jį kramsnodama. Austėja pažadėjo, kad po susitikimo bibliotekoje keliausime į kažkokią šviežių daržovių krautuvėlę, apie kurią esu girdėjusi iš savo kolegijų. Visas biuras lyg apžavėtas magiškais agurkais ir pomidorais vis tauškia, kad ten net paprastos, lietuviškame kaime išaugintos morkos yra kitokio skonio, o ką jau kalbėti apie uogas, atvežtas tiesiai iš miško. Svarbiausia, kad visos šios gėrybės išaugintos vietos ūkininkų, todėl, anot Austėjos, man primins vaikystę ir močiutės puoselėtas nuosavo daržo gėrybes. Jei atvirai, svajaju ne apie salotas, o apie skanų kibiną ir karštą sūrų sultinį. Na, bet nuo minčių apie tokį maistą juk nesustorėsiu, tiesa?

Rytoj žada karštus saulėtus orus. Gatvėse ims mirgėti dailiai apsinuoginusių merginų kojos, o aš kaip visada pūškuosiu pasidabinusi trijų ketvirčių rankovių švarkeliu, kurį derinu kartu su laisvesniu klostuotu sijonu ar plačiomis kelnėmis. Maža to, švarkelio nė negaliu susegti, nes čia pat nualpčiau dėl pernelyg suspaustų plaučių! Nuobodu? Dar ir kaip! Tačiau, dienorašti, suprask – negaliu puoštis nei trumpomis suknelėmis, nei šortais. Esu įkalinta tarp griežtų drabužių siūlių, nes tik jos bent šiek tiek paslepia kūno formas. Man dvidešimt aštuoneri ir beveik dešimt metų nedrįstu vilkėti nieko seksualesnio, nes esu įsitikinusi, kad *femme fatale* vaidmuo ne man. Laimė, iš manęs niekas niekada neatims mėgstamos kapučino spalvos skrybėlaitės ir „Chanel“ akinių nuo saulės. Tai – vienintelės detalės, kuriomis išdrįstu žaismingai improvizuoti. Kaskart, kai jaučiuosi pakylėta, mėgstu išsirinkti vieną iš savo elegantiškų skrybėlaičių, raudonai pasiryškinti lūpas ir galiausiai priderinti dailius batelius. Žvilgtelėjusi į veidrodį, būtinai mintyse ištariu Koko Šanel frazę, kurią dažnai kartodavo močiutė: „Yra du dalykai, kurių vyras negali pasiekti: kūrybos paslapties ir žmonos skrybėlės.“ Ir mano žingsneliai nejučia palengvėdavo.

Dar viena svarbi akimirka: Austėja pasakojo, kad vyksta pas sužadėtinį į Sankt Peterburgą, o jų vestuvės bus po šešių mėnesių. Lygiai per pusmetį pažadėjo man padėti atsikratyti nereikalingų kilogramų ir, jei man pavyks, būsiu viena iš jos pamergijų. Toks Austėjos sugalvotas iššūkis man – nei draugei, nei giminaitei, tik pirmą kartą traukinyje sutiktai moteriai, visos kelionės metu taip ir neatplėšusiai bulvių traškučių pakelio. Niekada neabejojau, kad turiu pakankamai charizmos ir dar kažką „tokio“, supranti – kitokio – YPATINGO! Visgi nebūčiau net susapnavusi, kad nutiks kas nors panašaus šimtąjį kartą dardant tuo pačiu traukinio maršrutu.

Bijau iš anksto džiaugtis, bet kažkodėl esu kupina vidinio optimizmo, kad šį kartą man pavyks pasikeisti. Nežinau, kokia tokios savijautos priežastis, gal tiesiog pagaliau jaučiu, kad esu ne viena. Austėjos pasitikėjimas ir profesionalumas labai priminė

močiutę, kuri dažnai sakydavo, kad viskas įmanoma, jei tik esi tikra, kad pasirinkai teisingą kelią. Akivaizdu, kad kiekvienas turime savo patarėją ir įkvėpėją, tad šioje vietoje turiu stabtelėti ir pirmą kartą gyvenime kitu pasitikėti labiau nei savimi, nes jis gali tapti mano draugu ir sąjungininku. Šiuo atveju tai Austėja – mano lieknėjimo partnerė. Tikiuosi, ji padės ne tik mano kūnui, bet ir sielai. Trokštu ne tik pamatyti, kad sulieknėjau, bet ir vidumi patikėti, kad pagaliau pasikeičiau.

„Kiekvienas žmogus, ateinantis į mūsų gyvenimą, atsiranda jame kaip tik tuo metu, kai mums labiausiai reikia perprasti pamoką, kurios jis atėjo išmokyti. <...> Šis pasaulis – labai išmintinga vieta, o mūsų gyvenimai klostosi pagal virtines natūralių ir, kitaip nepasakysi, nuostabių dėsnų. Mes, žmonės, manome, kad gyvenimas grįstas atsitiktiniais įvykiais ir kad žmonės, kuriuos sutinkame ir su kuriais bendraujame, šalia mūsų atsiranda visiškai netyčia. Didesnės netiesos negali būti. Pasaulyje nėra chaoso, tik tvarka. Nebūna jokių atsitiktinumų – niekada. Gyvenimo įvykius lemia ne gera ar bloga lemtis, o išmintingas procesas, kurio paskirtis – padėti žmogui atskleisti tai, kas jo esybėje išties gražiausia.“

Kanados rašytojas ir lyderiavimo meistras Robin Sharma

**P. S. AUSTEJA, PIRMA NEOFICIALI UŽDUOTIS
SĖKMINGAI ĮVYKDYTA, TAD NEKANTRAUJU PASIMATYTI
IR SULAUKTI TIKRŲ UŽDUOČIŲ.**

Smiltė